

oversat, at der lige iforveien staar i Betænkningen, at disse Oplysninger ere uddragne af Lösningssbeviser, og at det følgerlig kun er de Gebyrer, der ere noterede paa saadanne Lösningssbeviser, hvorefter Tælen er. Det har ingenlunde været Meningen at ville gjøre et Overslag over, hvad det koster at blive løst fra det underfaatlige Forhold. Der er naturligvis andre Omkostninger, som det ærede Medlem ogsaa omtalte, hvorefter kan være Tale, saasom til Oversættelser og Signende. Med Hensyn til de Punkter, som Udvalget har fremsat, og som burde tages under Overveelse, naar man vilde underkaste Indfødsretsloven et samlet Gjenemsyn, da har man antydnet nogle Lovskemaer, som skulle søges løste, og Udvalget har ikke ved at fremsætte dem, hverken i sin Helhed eller for enkelte Medlemmers Vedkommende, sagt, at det tiltraadte dem. Jeg skal derfor ikke komme ind paa nogen af de Enkeltheder, som det ærede Medlem omtalte, for Exempel med Hensyn til Børnepligten og Indfødsretten for Befalingsmænd. Der er kun et eneste Punkt, jeg skal svare paa, fordi det ærede Medlem syntes særlig at lægge Vægt derpaa, og det var Spørgsmaalet om, hvorvidt Spillemand burde have Indfødsret. Det er Noget, der tidligere har været omtalt her under Behandlingen af en lignende Sag, og jeg tror vistnok, at der ikke vil være Tvivl om, at ifølge den gjældende Indfødsretslov naar den fortolkes saa strengt, den kan, bør Spillemand ogsaa have Indfødsret.

Da ikke Flere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Indhold (se Tillæg C. Sp. 23—28.)

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til 3die Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag til Sagens 3die Behandling indkaldtes til næste Dags Middag Kl. 1.

Man gik derpaa til den følgende Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af „Forslag til Lov om Forandring i Loven af 9de December 1871 om Fortsættelse af Statens Drift af de jydsk-sjyenske Jernbaner.“

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 61—62).

Thomas Nielsen: Det Lovforslag, som nu foreligger til Behandling, er, som det vil ses,

blevet forandret, siden det fremkom fra den høitærede Indenrigsminister i det andet Thing. Nu indeholder det kun de to Linier, at man fortsætter paa samme Maade som hidtil indtil 1878. I sig selv kan jeg ikke have Noget imod, at den oprindelige § 1 er udgaaet; thi det, man vilde opnaa derigjennem, nemlig at give de høiere stillede Embedsmænd ved Jernbanerne fast kongelig Ansættelse med Pensioneret, kan jeg ikke lægge Vægt paa sler; ja, jeg maatte endogfaa anse det for mindre heldigt, idet jeg er af den Mening, at de høiere stillede Embedsmænd skulle gjøre sig uundværlige, og naar de ikke ere det længere, skulle de bort, det vil sige, naar der kommer bedre Kræfter, eller de, man har, blive forældede i deres Betragtning. Jeg er paa ingen Maade imod, at de faae en rigelig Lønning, og maalle ogsaa høiere Lønninger end de nu bestaaende, idet 1000 Kr. fra eller til ikke har Meget at sige i en saa stor Bedrift. Iøvrigt Lønnes Jernbanedirektøren paa den Maade, at han faar en større Løn, jo mere Jernbanevesenet udvikler sig til det Bedre, og det er jo meget glædeligt at se den stærke Udvikling, hvori Jernbanevesenet er; man behøver kun at kaste Blikket paa Driftsberetningen, hvoraf det vil ses, at Nettooverskuddet pr. Banemil har været 16,100 Kr. det sidste Aar, større end nogenstinde tidligere, saa vi staa nu vel ikke meget langt fra 3 pCt. Jeg vil endogfaa haabe, at vi skulle naae saa vidt, at det ærede Medlem for Bordingborg (Schroll) skal komme til at opleve den Dag, da han kan sige, at Jernbanerne i Jyden og Sylland endogfaa give en meget god Rente. Jeg siger særlig dette, fordi det ærede Medlem engang har ytret sin Tvivl derom. Jeg kan ogsaa indrømme, at det kan være heldigt nok, at der ikke for Dieblisset vedtages nogen Lov om Jernbanernes Bestyrelse, nemlig efter den Udvikling, hele denne Sag er i, da der er mange eller dog flere Arbejder, der vilde komme til at knytte sig til Statsbanerne, som endnu ikke ere udsprode, og da der er flere eller i det mindste en enkelt privat Bane, som forhaabentlig vil blive indløst — jeg sigter herved til Silkeborg-Herningbanen, — som jeg vil ønske, at den høitærede Regering vil søge det beleilige Dieblis til at faae indløst som en Del af Statsbanen, idet jeg i det Hele taget ogsaa er enig i den Jernbanepolitik, som Regeringen har bebudet at ville følge, at der skal anlægges flere Statsbaner. Da man fremdeles kun har en meget ringe Erfaring, i det Mindste for en af Statsbanernes Vedkommende, Bestbanen, kan jeg, som sagt, meget godt finde, at Dieblisset egentlig ikke er kommet til at tage nogen Beslutning om en Ordning ved en endelig Lov. Men derfra til at give den store Frihed, som nu bestaar, er der ikke et saa ringe Spring. Naar jeg siger „den store Frihed“, skal jeg oplyse, at jeg derved sigter til, hvad man efter § 4 i det forelagte Lovforslag ønsker at opnaa. Der staar nemlig: „Ved de